

Repertoriumnummer 2020/
Datum van uitspraak 22 JUNI 2020
Rolnummer 16/504/B

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Arbeidsrechtbank Gent, Afdeling Brugge

Vonnis

Kamer B7

Aangeboden op
Niet te registreren

(VCSR-HERR)

In de zaak nr. 16/504/B

Mevr. X., geboren te ... op ... 1977, met als raadsman Me Ad1, advocaat;

- Verzoekende partij in collectieve schuldenregeling -

EN

E., Energiebedrijf (water);

T1 NV, Telecommunicatieonderneming;

A1, Provinciebestuur;

A2, Belgische Staat, F.O.D. Financiën, Administratie der Inning en Invordering, Cel Collectieve Procedures;

T2 NV P/A Hj., Telecommunicatieonderneming P/A Gerechtsdeurwaarder, hebbende als raadsman Me Ad2, advocaat;

A3, Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn;

- Schuldeisers -

NOG INZAKE:

Me Md., advocaat,

in de hoedanigheid van **Schuldbemiddelaar**;

NOG INZAKE:

S. NV, Interim kantoor;

- Schuldenaar -

1. Feiten en voorgaande – Voorwerp van de vordering

Mevr. X. legde op 12 december 2016 een verzoekschrift neer tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling. Bij beschikking van 14 december 2016 verklaarde deze rechtbank dit verzoek toelaatbaar. De rechtbank stelde Me Md., advocaat, aan als schuldbemiddelaar.

Op 12 januari 2018 stelde de schuldbemiddelaar een eerste proces-verbaal van gebrek aan mogelijkheid tot een minnelijke aanzuiveringsregeling op. T2 uitte

immers bezwaar tegen het voorgestelde plan, omdat het volledige kwijtschelding van intresten en kosten inhield.

Op 9 oktober 2018 verzocht de schuldbemiddelaar vervolgens de herroeping van de collectieve schuldenregeling. Zij voerde aan dat de schuldenaar te kwader trouw was, hetgeen onder andere bleek uit het feit dat zij zelf inkomsten uit een tewerkstelling inde. Op de rubriekrekening werden geen inkomsten gestort.

De rechtbank behandelde de zaak op de openbare terechtzitting van 12 november 2018. Op die zitting werd in aanwezigheid van de schuldenaar overeengekomen dat een nieuw minnelijk aanzuiveringsplan zal worden opgemaakt. Dit plan zou ook voorzien in de afbetaling van de helft van de kosten, die de schuldeisers reeds hadden gemaakt bij de invordering van hun schuldvordering. De zaak werd in afwachting hiervan naar de bijzondere rol verzonden.

Op 18 februari 2019 legde de schuldbemiddelaar een tweede verzoekschrift tot herroeping van de collectieve schuldenregeling neer. De schuldbemiddelaar voerde aan dat de schuldenaar opnieuw en nog steeds niet de vereiste procedure goede trouw aan de dag legt. De schuldbemiddelaar moest opnieuw vaststellen dat de inkomsten van de schuldenaar gedurende enige tijd niet op de rubriekrekening werden gestort. Voorts wees de schuldbemiddelaar erop dat de schuldenaar weigert het 2de ontwerp van minnelijk aanzuiveringsplan te ondertekenen.

Op 7 mei 2019 verzocht de schuldenaar de beëindiging van de collectieve schuldenregeling. Zij voerde aan dat de collectieve schuldenregeling voor haar geen duidelijkheid of oplossing biedt, dat de schuldbemiddelaar haar in het ongewisse laat en dat zij onvoldoende leefloon ontvangt. Per brief van 23 oktober 2019 en van 8 november 2019 herhaalde ze haar klachten en hield ze ook voor dat “*de inhoud van de schulden fictief zijn*” en dat al haar schulden reeds werden vereffend in januari 2016.

2. Procedure

De rechtbank riep de partijen naar aanleiding van het verzoek tot beëindiging van de schuldenaar alsook naar aanleiding van het tweede verzoek tot herroeping door de schuldbemiddelaar overeenkomstig artikel 1675/15, §1 van het Gerechtelijk Wetboek, op om te verschijnen op de openbare zitting van 10 februari 2020.

Zijn verschenen op die zitting:

- Mevr. X., schuldenaar, bijgestaan door Me Ad1;
- Me Md., schuldbemiddelaar;
- T2 NV, schuldeiser, vertegenwoordigd door Me Ad2.

De rechtbank hoorde de partijen en verdaagde de zaak naar de openbare terechtzitting van 9 maart 2020, teneinde de schuldenaar een laatste termijn te

gunnen om na te denken over het al dan niet aanvaarden van het herziene minnelijke aanzuiveringsplan.

Zijn verschenen op die zitting:

- Me Ad3, als raadsman van Mevr. X., schuldenaar;
- Me Md., schuldbemiddelaar;

De rechtbank hoorde de partijen en verdaagde de zaak op verzoek van de raadsman van de schuldenaar naar de openbare terechtzitting van 8 juni 2020. Hij wenste als nieuwe raadsman van de schuldenaar immers de zaak eerst met haar te bespreken.

Zijn verschenen op die zitting:

- Me Md., schuldbemiddelaar;
- T2 NV, schuldeiser, vertegenwoordigd door Me Ad2.

De rechtbank hoorde deze partijen in de uiteenzetting van hun middelen.

De rechtbank sloot vervolgens de debatten en nam vervolgens de zaak in beraad.

De rechtbank nam kennis van de stukken van het geding, waaronder ook de stukken gevoegd bij het dossier van de rechtspleging.

3. Beoordeling

Juridisch raamwerk van de beoordeling

3.1. Artikel 1675/15, §1 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de rechter op verzoek van de schuldbemiddelaar de herroeping van de beschikking van toelaatbaarheid kan uitspreken wanneer de schuldenaar:

1. hetzij onjuiste stukken heeft afgegeven met de bedoeling aanspraak te maken op de procedure van gezamenlijke schuldenregeling of deze te behouden;
2. hetzij zijn verplichtingen niet nakomt, zonder dat zich nieuwe feiten voordoen die de aanpassing of herziening van de regeling rechtvaardigen;
3. hetzij onrechtmatig zijn lasten heeft verhoogd of zijn baten heeft verminderd;
4. hetzij zijn onvermogen heeft bewerkt;
5. hetzij bewust valse verklaringen heeft afgelegd.

Het voornoemde artikel maakt het mogelijk de schuldenaar te sanctioneren die niet getuigt van zogenaamde procedurele goede trouw. In de loop van de procedure van de collectieve schuldenregeling is de goede trouw van de schuldenaar immers vereist, zowel bij het neerleggen van het verzoekschrift, als in elk ander stadium tot het einde van de regeling. De oprechtheid van de schuldenaar is een onontbeerlijke voorwaarde voor de goede werking van de procedure (*Parl. St. Kamer, 1996-1997, nr. 1073/1, p. 16-17*).

De procedurele goede trouw vereist volgens de rechtspraak dat de schuldenaar eerlijk en actief meewerkt aan het goede verloop van de collectieve schuldenregeling, dat hij een oprechte intentie en motivatie toont om zijn schulden af te betalen in plaats van daarentegen schulden te ontlopen of te verergeren, en dat hij ter zake voldoende inspanningen levert (zie o.a. Gent 26 september 2006, *Jb.Kred.* 2006, 517 en Gent 22 april 2008, *NjW* 2009, 776; Arbh. Bergen 3 juni 2014, *Jb. Kred.* 2014, 553).

De herroeping leidt niet alleen tot de beëindiging van de collectieve schuldenregeling, maar heeft ook als rechtsgevolg dat de schuldenaar gedurende een periode van vijf jaar te rekenen vanaf de datum van het vonnis van herroeping geen verzoekschrift tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling kan indienen (artikel 1675/2 Ger.W.). De herroeping heeft met andere woorden een sanctionerend karakter.

3.2. Artikel 1675/15, §1/1 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dan weer dat het einde van de minnelijke of de gerechtelijke aanzuiveringsregeling kan worden uitgesproken door de rechter aan wie de zaak op verzoek van de schuldenaar opnieuw wordt voorgelegd, door een eenvoudige schriftelijke verklaring die wordt neergelegd ter griffie of verzonden aan de griffie.

Deze bepaling werd ingevoerd bij wet van 14 januari 2013 (*BS* 1 maart 2013, in werking getreden op 1 september 2013) en stelt een einde aan controverse in de rechtspraak en rechtsleer in verband met de kwestie of een schuldenaar, die werd toegelaten tot de collectieve schuldenregeling, zelf het initiatief kan nemen om uit de procedure te stappen (B. De Grootte en S. Van Brée, “De collectieve schuldenregeling: enkele nieuwigheden toegelicht”, *RW* 2013-2014, 56).

De rechter behoudt evenwel een beoordelingsmarge en hoeft zodanig verzoek dus niet noodzakelijk in te willigen (*Parl. St.* 2011-2012, nr. 53/1804/8, p. 7). Het spreekt voor zich dat de rechter hierbij rekening zal houden met alle omstandigheden van de zaak aangaande het verloop en de uitvoering van de collectieve schuldenregeling. Hij of zij houdt hierbij ook rekening met de belangen van de schuldeisers.

De vrijwillige beëindiging van de collectieve schuldenregeling heeft - in tegenstelling tot de herroeping - geen sanctionerend karakter. De schuldenaar kan na de beëindiging van de collectieve schuldenregeling opnieuw een verzoekschrift indienen om toegelaten te worden tot een (nieuwe) collectieve schuldenregeling.

3.3. Art. 1675/11, §1 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt ten slotte ook nog dat wanneer de schuldbemiddelaar vaststelt dat geen overeenkomst over een minnelijke aanzuiveringsregeling kan worden bereikt en in ieder geval wanneer binnen een verlengbare termijn van zes maanden te rekenen van zijn aanwijzing geen overeenkomst kon worden bereikt, de schuldbemiddelaar een proces-verbaal in die zin opstelt dat hij, met het oog op een eventuele gerechtelijke

aanzuiveringsregeling, aan de rechter bezorgt. De rechter kan vervolgens zodanige aanzuiveringsregeling opleggen (cf. artikel 1675/12 Ger.W.).

Beoordeling In concreto

3.4. De rechtbank moet in deze zaak oordelen over wederzijdse verzoeken tot beëindiging van de collectieve schuldenregeling.

De schuldenaar verzoekt eenvoudigweg een einde te stellen aan de huidige collectieve schuldenregeling.

De schuldbemiddelaar verzoekt daarentegen de huidige collectieve schuldenregeling te herroepen, hetgeen het voor de schuldenaar bijgevolg onmogelijk zou maken om in de loop van de komende jaren in een nieuwe collectieve schuldenregeling te stappen.

Kort samengevat, de rechtbank moet beoordelen of het mank lopen van de huidige collectieve schuldenregeling te wijten is aan de schuldenaar, dan wel of er andere omstandigheden aan de orde zijn die een vrijwillige beëindiging rechtvaardigen. Indien de rechtbank van oordeel is dat de collectieve schuldenregeling niet beëindigd moeten, rijst de vraag of zij in deze zaak een gerechtelijke aanzuiveringsregeling moet opleggen, omwille van de onmogelijkheid om tot een minnelijke aanzuiveringsregeling te komen.

3.5. De rechtbank stelt om te beginnen vast dat de schuldenaar eigenlijk met een vrij beperkte schuldenlast kampte op het ogenblik dat zij tot de collectieve schuldenregeling toetrad. Uit haar verklaring op de terechtzitting van 10 februari 2020 blijkt dat zij op 12 december 2016, op advies van haar toenmalige raadsman, een collectieve schuldenregeling aanvraag, als “antwoord” op het uitvoerend beslag dat T2 op 30 juni 2016 op twee van haar onroerende goederen had gelegd.

De collectieve schuldenregeling kent naar het oordeel van de rechtbank een abnormaal verloop omdat:

a) De schuldenaar in staat van ontkenning verkeert wat betreft de schuldvordering van T2.

Zoals de schuldbemiddelaar in haar eerste PV van gebrek aan minnelijke aanzuiveringsregeling terecht opmerkte, kunnen er zeker vragen worden gesteld bij het proportioneel karakter van de invorderingsmaatregel die deze schuldeiser nam, met name het uitvoerend beslag op de onroerende goederen voor een schuld van in hoofdsom slechts 106,31 euro.

Dit neemt niet weg dat de schuldenaar op 9 oktober 2008 door de Vrederechter van het 4de kanton Brugge - weliswaar bij verstek - werd veroordeeld tot betaling aan

het toenmalige T2 van een som die reeds was opgelopen tot 193,02 euro, nog te vermeerderen met de wettelijke interesten en de kosten van het geding.

De schuldenaar voegde een afschrift van dit vonnis bij haar verzoekschrift tot het bekomen van een collectieve schuldenregeling, zodat ze niet kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van deze veroordeling. Zij wendde geen rechtsmiddel aan tegen dit vonnis (bv. verzet), hetgeen nochtans de gepaste maatregel was geweest indien zij de schuld aan T2 betwist. De uitleg die ze aan de schuldbemiddelaar gaf in haar e-mailberichten van 6 en 14 februari 2019 zijn kenschetsend voor de staat van ontkenning waarin de schuldenaar verkeert.

Dat de schuld tussen 2008 en 2016 buiten elke proportie tot de hoofdsom aanzwelde, is natuurlijk enkel aan de schuldenaar zelf te wijten. Zij bleef in geheel die periode schijnbaar in gebreke haar schuld in te lossen, niettegenstaande deze gerechtelijk was vastgesteld.

Zij voert aan dat al haar schulden werden afgelost door Nt., maar elk bewijs hiervan ontbreekt.

b) De schuldenaar niet begrijpt en schijnbaar ook niet wil begrijpen wat een collectieve schuldenregeling inhoudt. Kenschetsend is haar uitlating in een e-mailbericht van 18 oktober 2019 aan het adres van de schuldbemiddelaar, dat deze laatste géén recht heeft op haar inkomsten. Het is evenwel zo dat een collectieve schuldenregeling leidt tot onbeschikbaarheid van het vermogen van de schuldenaar, en dat iedere betaling waarop hij of zij recht heeft, gedaan moet worden op de rubriekrekening van de schuldbemiddelaar (artikel 1675/7 en 1675/9, 4° Ger.W.)

De schuldenaar begrijpt duidelijk niet, of wil niet begrijpen, wat de voordelen kunnen zijn van een collectieve schuldenregeling, dit ondanks de ongemakken die een collectieve schuldenregeling teweegbrengt op het vlak van het vrij kunnen beschikken en besteden van het eigen inkomen. Kenschetsend op dit vlak is haar volgehouden weigering om het tweede voorstel van minnelijke aanzuiveringsregeling te ondertekenen, dit niettegenstaande:

- De rechtbank haar op de openbare terechtzitting van 10 februari 2020 opnieuw probeerde uit te leggen wat een collectieve schuldenregeling inhoudt. Het belangrijkste voordeel voor de schuldenaar is dat zij verlost zou kunnen worden van een schuld die haar sinds 2008 achtervolgt, met als bijkomend voordeel een gedeeltelijke kwijtschelding van de hoge kosten die zijn verbonden aan die schuld;
- De schuldbemiddelaar op diezelfde zitting aangaf dat ondertussen toch een aanzienlijk bedrag kon worden gespaard op de rubriekrekening, die op dat ogenblik de volledige afbetaling van schulden mogelijk maakte. Zodoende was en is er wat betreft het voorgestelde aanzuiveringsplan zelfs op korte termijn een reële kans op slagen.

Haar onbegrip gaat zo ver dat zij in haar communicatie met de schuldbemiddelaar ook elke zin voor redelijkheid verliest, en feit na feit aangrijpt om beschuldigingen te uiten. Dit is allesbehalve constructief.

De schuldenaar neemt een houding aan, die erop neerkomt het steevast oneens te zijn met iedereen die haar standpunt of haar visie niet deelt, dit terwijl deze personen er net naar streven een oplossing te bieden voor haar financieel probleem.

3.6. De schuldenaar geeft aan, minstens impliciet, dat zij al te lang “gevangen” zit in een systeem dat ze niet heeft gewild. Ze verzocht nochtans wel zelf om toegelaten te worden tot een collectieve schuldenregeling. Het is al te gemakkelijk te stellen dat dit werd “bedisseld” door haar toenmalige advocaat.

Voorts is het net door haar gebrek aan medewerking dat de collectieve schuldenregeling niet de gewenste vooruitgang kent, en ook nooit zal kunnen kennen. Een collectieve schuldenregeling is een proces waaraan de schuldenaar moet meewerken en dus eigen inspanningen vergt. Het is niet de “toverstok” die schulden doet verdwijnen.

3.7. De rechtbank is, samen met de schuldbemiddelaar van oordeel dat het zo niet verder kan.

De rechtbank vindt het niet aangewezen een gerechtelijke aanzuiveringsregeling op te leggen. Zonder medewerking te goeder trouw van de schuldenaar heeft een aanzuiveringsregeling geen zin, zelfs al werden fondsen gespaard op de rubriekrekening en zelfs al zou er op korte termijn een schuldafbouw of -aflossing kunnen gebeuren.

De rechtbank acht het om de hierboven geschetste redenen veeleer aangewezen de collectieve schuldenregeling gewoon te beëindigen. De schuldenaar moet wel beseffen dat als gevolg hiervan opnieuw zelf zal moeten instaan voor de aflossing van haar schulden, dat zij géén bescherming zal genieten tegen haar schuldeisers, en dat in het bijzonder T2 zijn executierechten zal herwinnen.

De rechtbank gaat niet in op het (herhaald) verzoek van de schuldbemiddelaar om de collectieve schuldenregeling te herroepen. Het is zeker zo dat er zich gedurende de regeling feiten hebben voorgedaan die een herroeping rechtvaardigen. Alles houdt echter verband met het onvermogen of de onwil van de schuldenaar om (a) bepaalde gebeurtenissen uit haar leven te aanvaarden voor wat ze zijn, en (b) om te begrijpen wat een collectieve schuldenregeling voor haar als oplossing kan betekenen.

De rechtbank vindt het niet opportuun, en alvast disproportioneel, om haar voor dit gebrek aan inzicht te sanctioneren. Mocht zij later het spreekwoordelijke licht zien, en opnieuw geconfronteerd worden met een onoverkomelijke schuldenlast, dan wil

de rechtbank haar de kans op een nieuwe collectieve schuldenregeling niet ontnemen.

Zij moet wel beseffen dat een eventuele nieuwe collectieve schuldenregeling niet opnieuw een “vluchthaven” kan zijn om alleen maar aan de druk van haar schuldeisers te ontsnappen, en dat ze alsdan wel blijk zal moeten geven van het juiste begrip en de juiste ingesteldheid.

4. Erelonen, kosten en emolumenten van de schuldbemiddelaar

De rechtbank stelt vast dat de staat van ereloon, kosten en emolumenten van de schuldbemiddelaar voor de periode van 15 december 2018 tot 8 juni 2020, passend en overeenkomstig de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 18 december 1998 (B.S. 31.12.1998) werd begroot op 1.690,14 euro.

Onderhavig vonnis stelt een einde aan het gerechtelijk mandaat van de schuldbemiddelaar, zodat de staat van ereloon, kosten en emolumenten definitief kan worden begroot.

De rechtbank willigt het verzoek tot verlenen van bevel tot tenuitvoerlegging, als bepaald bij artikel 1675/19, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, in.

Artikel 1675/19, §2, 1ste lid Ger.W. bepaalt dat de staat van ereloon, emolumenten en kosten van de schuldbemiddelaar ten laste is van de schuldenaar. Deze wordt bij voorrang betaald, zodat de gelden op de rubriekrekening bij voorrang moeten worden aangewend tot voldoening van de staat van ereloon, emolumenten en kosten.

OM DEZE REDENEN

De schuldbemiddelingsrechter,

Wijzende op tegenspraak ten aanzien van de verschenen partijen en bij afwezigheid van de overige opgeroepen partijen.

Gelet op de bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken,

Verklaart de vraag van de schuldenaar tot beëindiging van de collectieve schuldenregeling **toelaatbaar en gegrond**.

Beëindigt op grond van artikel 1675/15, §1/1 van het Gerechtelijk Wetboek **de collectieve schuldenregeling** waartoe **Mevr. X.** bij beschikking van 14 december 2016 werd toegelaten.

Verklaart het verzoek van de **schuldbemiddelaar** tot herroeping van de collectieve schuldenregeling bijgevolg toelaatbaar, doch **zonder voorwerp**.

Zegt voor recht dat alle schuldeisers hun individuele executierechten herwinnen.

Stelt vast dat er geen gedingkosten dienen vereffend te worden.

Wijst de schuldbemiddelaar op de verplichtingen, bepaald bij artikel 1675/14, §3 van het Gerechtelijk Wetboek, waarbij de schuldbemiddelaar wordt opgedragen de nodige vermeldingen aan te brengen op het bericht van collectieve schuldenregeling.

Ontheft de schuldbemiddelaar, mits hij deze verplichting te nakomt, van het hem opgedragen gerechtelijk mandaat.

Begroot de eindstaat van erelonen, kosten en emolumenten van huidige schuldbemiddelaar op de som van duizend zeshonderd negentig euro en veertien eurocent (€ 1.690,14).

Verleent bevel tot tenuitvoerlegging voor dit bedrag.

Zegt voor recht dat de overblijvende fondsen op de rubriekrekening (na betaling van de ereloonstaat en eventuele boedelschulden) pondspondsgewijs onder de schuldeisers dienen te worden verdeeld.

Wijst de schuldenaars erop dat er niet meer aan de schuldbemiddelaar, maar opnieuw aan Mevr. X. dient te worden betaald.

Verklaart onderhavig vonnis, krachtens artikel 1675/16 van het gerechtelijk wetboek, uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling.

Dit vonnis werd gewezen door de h. Koen Nevens, rechter in de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge en voorzitter van de kamer B7, met bijstand van de h. ..., griffier;

en uitgesproken op maandag tweeëntwintig juni tweeduizend en twintig in openbare terechtzitting van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, kamer B7, in het gerechtsgebouw te Brugge door de h. Koen Nevens, rechter, en de h. ..., griffier.